

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučera a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **I. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor lesního a vodního hospodářství a zemědělství**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2013, č. j. KUJI 10976/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2013, č. j. KUJI 10976/2013, kterým bylo změněno rozhodnutí Městskému úřadu Žďár nad Sázavou, oboru životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 11. 2012, č. j. ŽP/1247/12/VM/4. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci podle ust. § 125a odst. 5 zákona o vodách uložena pokuta ve výši 12 516 Kč. Žalobce se dopustil správního

deliktu podle ust. § 125 a odst. 1 písm. b) vodního zákona, neboť 118 dní (od října roku 2011 do konce ledna roku 2012) odebíral podzemní vodu ze studny na pozemku KN p. č. 56/3 v katastrálním území Herálec na Moravě pro účely zásobování hotelů Žákova hora č. p. v Herálci vodou bez povolení vodoprávního úřadu. Svým jednáním porušil povinnost stanovenou v ust. § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 vodního zákona, podle něhož k nakládání s podzemními vodami spočívající v jejich odběru je třeba povolení. Žalovaný změnil výši pokuty na částku 13 216 Kč.

Žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného byla přitom vyloučena usnesením zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 30 A 57/2013 - 49 vyloučena k samotnému řízení (původně byla vedena pod sp. zn. 30 A 57/2013).

II. Obsah žaloby

První žalobní námitka směřovala proti tomu, že vodovodní přípojka ze studny do hotelu byla jediným zdrojem vody v době, kdy mu byla nemovitost prodána. Není pravdivé tvrzení, že nemovitost byla připojena na veřejný vodovod v roce 1992. Vodovod byl součástí odhadu z roku 1992, který byl podkladem k prodeji nemovitosti.

Druhá žalobní námitka směřovala proti tomu, že žalobce v době poruchy požádal nikoliv o stavbu vodovodního díla, ale toliko o opravu poruchy, což potvrzuje i majitel firmu, která opravu prováděla. O způsobu opravy nevěděl a ani s ním nebyla konzultována a tudíž nemohl věc nijak ovlivnit. Byl ujištěn, že oprava byla provedena v souladu se zákonem. Nemůže obstát argument odboru životního prostředí, že dílo bylo vybudováno jinde než původní, neboť neexistuje žádný plán výstavby vodovodu a neexistují ani žádné doklady, ze kterých by bylo možné zjistit, kolikrát a v jakém rozsahu byl vodovod opravován.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k první žalobní námitce uvedl, že studna na pozemku KN p. č. 56/3 v k. ú. Herálec je ve vlastnictví Jednoty, spotřební družstvo Velké Meziříčí. Byla doložena kupní smlouva mezi A. T., V. T. a Jednotou, která byla uzavřena za účelem využití vodního zdroje (studny) k provozu hotelu. Rovněž byla doložena kupní smlouva mezi Jednotou a společností Kondor, s.r.o., kde předmětem prodeje je pouze p. č. 400 v Herálci. Smlouva se netýkala prodeje studny na pozemku KN p. č. 56/3 v k. ú. Herálec na Moravě. Žalobce své tvrzení o tom, že mu byl hotel prodán v roce 1993 se zdrojem vody (studna) žádnými doklady nedoložil. Toliko uvedl, že hotel získal v dražbě.

K druhé žalobní námitce žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně dostatečně zjistil a prověřil přívod vody pro hotel Žákova hora. Ten byl vybudován ze studny na pozemku p. č. 56/3 v k. ú. Herálec. Jednalo se přitom o stavbu novou a nikoliv stavební úpravu přívodního řádu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) bod 7 stavebního zákona, tj. takovou stavební úpravu, při které se nemění trasa a která nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení. Správní orgán I. stupně se rovněž zabýval tím, zda stavba byla stavebnímu úřadu ohlášena, což se nestalo. Při místním šetření dne 29. 3. 2012 bylo zjištěno, že ve studni je patrné původní železné potrubí a nové plastové potrubí. Z vyjádření Městského úřadu Svatka či Ing. J. B.

neplyne, že bylo původní potrubí odstraněno a proto ani nemohlo být nové plastové potrubí položeno ve stejném místě. Došlo ke změně trasy a stavba nemohla být realizována s využitím ust. § 103 odst. 1 písm. b) bod 7. stavebního zákona, ale měl být požádán správní orgán I. stupně o vydání stavebního povolení na stavbu přívodního řádu ze studny na pozemku p. č. 56/3 (nové plastové potrubí) k zásobování hotelu Žákova hora se všemi náležitostmi.

IV. Replika žalobce a další jeho vyjádření

Žalobce uvedl, že připojení na vodovodní systém bylo součástí zakoupené nemovitosti Herálec 400. Zdroj vody nebyl budován pouze jako zdroj vody k provozu hotelu, ale jako centrální zdroj vody k využití kulturního domu v Herálci ve vlastnictví obce (voda odebírána až do roku 2004), nákupního střediska Herálec 114 (odběr vody do roku 2004 měl p. F. zajištěn věčným břemenem) a hotelu Žákova hora. Žalovaný odkazuje na kupní smlouvu, ve které není zmíněna studna. Smlouva však byla uzavřena na základě znaleckého posudku, v němž je pro nemovitost uveden vodovod. Je poměrně stěží uvěřitelné zakoupení hotelu, aniž by byl k dispozici vodní zdroj. Společnosti Kondor bylo současně s hotelem Jednotou prodáno i nákupní středisko Herálec 114. Dle znaleckého posudku k této nemovitosti zásobování vodou je z centrálního zdroje, tj. studny. Ve všech výše uvedených nemovitostech mohla být voda odebírána z centrálního zdroje vody pouze prostřednictvím čerpacího systému, umístěného v suterénu hotelu. O novou stavbu vodovodu žalobce nežádal. Jen byl řešen problém tehdejšího nájemce hotelu, jehož podnikání bylo ohroženo úplným přerušением dodávky vody v důsledku vodovodní havárie. O opravu požádal společnost Ing. B. Jen z toho, že ve studni je železný vývod a vedle plastový, nelze usuzovat na novou stavbu. Tento závěr nemůže obstát i proto, že neexistuje žádná projektová dokumentace popisující původní stav studny a trasy, kudy bylo potrubí vedeno. Rovněž neexistuje žádný deník, který by dokumentoval, kdy a k jakým opravám docházelo v průběhu předcházejících 10 let. Je totiž možné, že v důsledku předcházejících úprav a oprav existovaly dva vývody, z nichž jeden byl užit při poslední úpravě.

V dalším vyjádření žalobce uvedl, že oprava vodovodní přípojky byla provedena již v srpnu 2004 po havárii, a to na základě žádosti zaslané obecnímu úřadu v Herálci. Žalobce hotel až do srpna 2008 neprovozoval a nájemci si zajišťovali opravy a udržovací práce sami na základě plných mocí. Rovněž i odběry energií byly řešeny přímo s dodavateli. O opravu požádala p. L. H. dne 10. 8. 2004. Společnost provádějící opravu (C+K Real) přitom potvrdila, že provedla pouze opravu a jednalo se jen o udržovací práce dle ust. § 103 stavebního zákona. Za případný nesoulad provedených prací s objednávkou by musela nést odpovědnost stavební firma. Žalobce požádal správní orgán I. stupně o předložení původního stavu vodovodu (projektová dokumentace, kolaudace, doklad o opravách apod.). Dle jeho sdělení nic takového neexistuje. Není pak zřejmé, z čeho správní orgány dovozují odlišnost od původní stavby. Dle vyjádření Obecního úřadu v Herálci hotel byl napojen na obecní vodovod až v roce 2008.

V. Další vyjádření žalovaného

Žalovaný označil důvody uvedené ve vyjádření žalobce za nově uváděné skutečnosti, které nebyly uplatněny v rámci odvolacího řízení. To však nic nemění na tom, že stavba vodního

díla nebyla projednána a povolena a nebyl ani povolen odběr podzemní vody. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházeje ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ust. § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 vodního zákona je třeba povolení k nakládání s podzemními vodami, jde-li o jejich odběr.

Podle ust. § 125 a odst. 1 písm. b) vodního zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle [§ 8 odst. 1](#) bez povolení k nakládání s vodami.

Správní orgány delikt žalobce skutkově vymezily tak, že 118 dní (od října 2011 do konce ledna 2012) nakládal s podzemními vodami bez povolení, tj. odebíral podzemní vodu ze studny na pozemku KN p. č. 56/3 v katastrálním území Herálec na Moravě pro účely zásobování hotelů Žákova hora č. p. v Herálci vodou, a to bez povolení vodoprávního úřadu. Žalobce takto vymezený skutkový stav konkrétními námitkami nijak nezpochybnil. Soud k věci dodává, že hloubka a kvalita argumentace soudu je přímým odrazem hloubky a kvality argumentace žalobce. Soud zde odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, jenž se otázkou kvality žalobních bodů ve správní žalobě podrobně zabýval. Žalovaný uvedl, že *povolení k odběru podzemních vod ze studny na pozemku p.č. 56/3 v k.ú Herálec nebylo předloženo ani dohledáno. Avšak i v případě, že by existovalo, jeho platnost by zanikla v souladu se zákonem č. 20/2004 Sb., kterým se mění vodní zákon. V čl. II bodu 2 zákona bylo stanoveno, že platnost k povolení odběru povrchových a podzemních vod, s výjimkou povolení k odběru podzemních vod ze zdrojů určených pro individuální zásobování domácností pitnou vodou, která nabyla právní moci do 31.12.2011 zanikla nejpozději dnem 1. ledna 2008, pokud nezanikla uplynutím doby, na kterou byla udělena, byla-li tato doba kratší. Existující povolení bylo možno na základě návrhu oprávněného prodloužit, pokud se nezměnily podmínky, za kterých bylo původní povolení uděleno. Tato povinnost vyplývá přímo ze zákona, a tedy není nutné nikoho o této povinnosti samostatně vyrozumívat a upozorňovat na ni. Žalobce tento závěr nijak nezpochybnil, nebrojil ani proti výši uložené pokuty, a proto soudu nezbylo než žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítnout. Námitky žalobce totiž směřovaly především proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2013, č. j. KUJI 9310/2013, které bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 30 A 57/2013-54.*

VII. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. 2. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu